DIKTER

AF M. LANDAHL.

STOCKHOLM. ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

STOCKHOLM. ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1895.

Förord till den elektroniska utgåvan

Boken digitaliserades i november 2013.

BALLAD,

err Olof red från sin moders hus — hans sinne var ungt som våren — när natthimmelns hvita stjärneljus trädde en soldag i spåren.

Herr Olof red till sin älskades hus — hans sinne var ungt som våren — då lyss han till ett så underligt brus, som lockar från vildmarkssnåren.

Ingen kan tro, hvilken underlig ting den villande skogen gömmer.

Landahl.— Herr Olof, fångad i trollens ring,

glömskebägaren tömmer.

*

Och skogen ligger så drömmande still med skuggor som snott sig tillhopa. Där är det svårt att icke gå vill, där hör man så många ropa.

Där fladdra tofviga flätor fram och ögon spraka som bränder, och midjor skymta bak ekens stam, som famnas af lystna händer.

Trollen ha vaknat i månglans hvit, trollen, som dansa bland kratten med människors barn, som de lockat dit att gästa i sommarnatten.

*Margaret ställer sin gång dit hän —- hon bär stor sorg i sitt sinne — hon går för att falla på sina knän och bedja sin bön därinne.

Hon vet, att trollen och fan i våld är hennes älskade fången, hans själ åt helvetets pina såld, — all hennes glädje är gången.

Och Margaret böjer sitt hufvud ner och bjuder sin syndfria lefnad, det gyllene håret i ljungen sig bresson! en fager och konstfull väfnad.

i: *

Herr Olof är med, när gastarnas tåg kommer bland mörka stammar, hans blick är blodsprängd, hans vilda håg likt dödved flämtar och flammar.4

Och dansen går utan ro och rast bland mossiga hällar vida, han håller en flickas midja fast, deras kyssar bränna och svida.

Månstrålar leka på hennes barm, stjärnljus strömmar i floder. — Men Margaret beder sin bön så varm: »Maria, du helga Guds moder!

Se i nåd, hur mitt sorgsna sinn i bön för din guldtron klättrar, du som har makt öfver sonen din, att han löser förbannelsens fjättrar.»

Och när deras trolldans hvirflar som bäst i skog, som klagar så dödslikt, och när deras trollsång jublar som mest, stannar herr Olof plötsligt.5

Han sjunker på knä. — Invid mossig sten hans fot har träffat ett hinder; där ser han glänsa i stjärnors sken Margarets bleka kinder.

Och Margaret sträcker sin unga famn mot honom som fri är vorden. När Olof hviskar sin frälsares namn, — ligger han död på jorden.

6

ALFSOL, ¥

u slår vårt skepp sin vinge ut, nu fyller vinden hvarje klut.

Alfsol, vore du mindre blek

konung Harald längtar till kyssars smek.

Tungt ha dina bröder hämnat sig, när din liflösa kropp de ha lämnat mig.

Alfsol, det var för min kronas gull, det var för din fagra ungdoms skull.7

Ur skeppets stam slår elden fram, nu svajar blodröd hanekam.

Alfsol, nämnde du ej mitt namn?

Harald håller du i din famn.

* *

*

Så låten, rasande lågor edra tungor slicka och slå!

Så tystnen I vilda frågor, som trängen er omildt uppå!

Så brusen, brusen, I vågor, du vandrande bölja — gå!

8

ROSE, #

nömolnet sluter borgen in i sitt yrande glopp. — Natten sjunker, och sorgen sticker sitt hufvud opp.

Därinne med purprade kinder och smärt om midjan står den unga Rose och binder sitt svarta, tunga hår.

Bak spetsprydd linning barmen skälfver af vrede lätt, när älskaren lindar armen kring hennes höfter tätt.9

»O, bed mig icke om kyssar! Hvarför skall jag kyssas jämt? Jag vämjes vid dina kyssar, jag vämjes utaf ditt skämt.

Du gör mig lifvet eländigt, ofh nyper mig skinnet blått, du hungrar och törstar ständigt, jag ville en ann' jag fått,

som icke retades bara och vore så lysten och led, och som i bland lät mig vara en liten smula i fred.»

Snömolnet sluter borgen in i sitt yrande glopp. — Natten sjunker, och sorgen sticker sitt hufvud opp.

10

TORUN.

orun, jarlsdottern, sitter tyst och sömmar sitt silke i ensamhet,

— att Bård, den starke, henne har kysst, finnes det ingen, som vet.

Torun lägger sin hand till kind,

— som lavan bränner det unga blod. Att svalka det finns ingen världens vind, det finns ingen kylande flod.

Torun lägger sin mjällhvita kind till hjärtat — bullrande tungt det slår.11

Att stilla det finns icke ked eller band, det kunna ej dagar och år.

Torun sitter så tyst och ler medan drömmarne fara i rymder blå, att fånga dem finns ingen dödlig mer än han, som väckte dem så.

12

JAKTEN. ¥

Prinsessan jagar i skogen — där månde de svenner följa. För vinden svallar det mörka hår, och ögat spejar mot dunkla snår. — Hvar kan väl bytet sig dölja?

Prinsessan jagar i skogen. — De svenner söka förgäfves. De finna ej spår efter rådjurs klöf under höstens gula, vissnade löf, men de se, huru barmen häfves.13

Prinsessan jagar i skogen, så rank på sin hvita gångar'. Hur skallets toner bland kullarna gå, hon snarar ej vildsvin, hon snarar ej rå, men svennernas hjärtan hon fångar.

BADANDE FLICKOR, ¥

e sprungo omkring och lekte »ta' fatt» och slogos med flata handen. De drillade sina flicktäcka skratt och sprungo nakna i sanden.

De lagt sina kjolar en bit upp på land, de fina af sammet och siden, och silkesstrumpor och små röda band bland doftande alar och vidén.

Där rullade bölja på bölja fram och vätte trädenas rötter,15

emellanåt en så dristigt sam, att den kysste de hvita fötter.

Då skrek där en till, då skrek allihop, och flickorna alla omsider sprungo i vattnet med höga rop, som om de tänkt sig att bli där.

Där vinkar ur gröna vågen en arm och en fläta på bölja buren, där bjudes mot glupskaste sjö en barm, så hvit som ur marmor skuren.

De famna hvarann, de kyssas och le, de slingra ihop sina kroppar, och dyka hvarann till förlustelse, så att vågen öfver dem hoppar.

De huka sig ner just vid vattnets bryn, hvart kommande svall dem gungar, arm omkring midja, så hvita i hyn som de hvitaste fågelungar.16

De ligga där än, när ute på sjön det söfvande sorlet tystnar. En yngling, som hunnit stigningens krön, stannar däruppe och lyssnar.

Då ljuder ett eko af harpospel, en sträng, som för vinden dallrar, det simmar i sommarkvällen en hel smärtsymfoni, som skvallrar

om näcken, som tog dem med hull och hår. »I kväll är vi bjudna på balen, i kväll är vi med på det bröllop, som står. nere i silfversalen.»

** 17

PRINSESSAN, ¥

ch ut på slottsaltanen unga prinsessan skred.

— Det var den gyldene solen, som sjönk i västerled.

Bak purpurskyar, som brunno,

låg glans af en himmelsk frid.

Prinsessan hof upp sin ögon och höjde händren därvid.

Hon sträckte den unga barmen mot kvällningens röda ljus18

och ville fånga dess färger in i sitt sorgehus,

fylla smidiga famnen

med lycka och bära dit in och bädda i jungfrukammarn i jungfrukammaren sin.

Och ljusets blinkande flammor

sågo så nyfiket på, strålarna logo: »prinsessa!

du kan oss visst aldrig nå.»

Där satt på slottsaltanen,

när solen sjunkit bak skog, den unga sköna prinsessan i heta tårar — och log.

¥¥ 19

SALOME. ¥

u dansar, Salome, utmärkt väl, och du har sådan grace i höften. Din kolsvarta blick förvirrar min själ, ty där blixtra de ljufvaste löften. När du svänger i takt till harpospel, sköna Salome, du har ett fel.

Dina sålor, mjuka som persikan, dina anklar och vrister de fina ville jag nå med ett rofdjurs tand och med långsamma kval dig pina. Till dess, så sitter jag kall och stel och ser dig dansa till harpospel.20

Ur din blick lyser skinande sommarluft,

när du ber mig med böner varma

hugga ett hufvud af allt förnuft

och låta vanvettet larma,

Se, därför, Salome, försmår jag ditt kel,

där fram du dansar till harpospel.

21

VISION, *

ag gick mig en ängsstig åt skogen till, jag gick den en månkväll, så underligt still, att bara asplöfven skälfde. Högt öfver leden, där jag gick fram, som låg där så hvit af det hvita damm, en ändlös himmel sig hvälfde.

Då såg jag där löpte en annan stig, och där de stigarna korsade sig

mellan två kyrkebyar, svängde en skara skördemän opp med arm vid arm, en förunderlig tropp allt under de drifvande skyar.2 2

De slöto en kedja, man invid man, vaggande afmätt af och an

på langa magra gestalter. Jag räknade till, att de voro sju. Som dödningar stiga i takt och tu, de stego i hvita palter.

Där gingo de före mig vägen lång, och saktade jag en smul min gång,

så gingo de strax mer sakta. Och stannade jag för att bli dem kvitt så stannade skaran i vägens midt

— som skulle på mig de vakta.

Och sökte jag fly dem och vända om, hör jag tätt bakom, hur ledet kom, och när jag då rysande vänder, gå de där framför mig alla sju, som dödningar stiga i takt och tu

med svängande armar och händer.

Och vågar jag mig att tala dem till, svarar en sångfågel med sin drill borta i villande skogen,23

så svarar mig göken med hoho-ho! så svarar mig ufven från urigt bo

och jäntornas skratt bort på logen.

Men intet så svara de dödningar sju, som stiga framför mig i takt och tu,

sju dödssynder vill jag dem kalla. De vända håliga ögon mot mig, anropar jag Gud att förbarma sig, så grina de skadegladt alla.

Och när jag blir var, att vår väg är en, den månhvita slingrande stigningen,

som bär emot lifvets höjder, så fattar jag mig och följe slår, och fram på stigen det allt jämt går med sorger och rusiga fröjder. 24

HINDEN, ¥

^n vind henne skrämde från tjärnens brädd ;| bland löfverk af bok och hassel,

hon klippte med örat och vardt så rädd, det blef ett sån't underligt prassel.

Hon satte till språng uppå hindfot lätt, men hysch! — hvad det tasslar och tisslar, det följer visst någon i spårena tätt, — hvad är det som hviner och hvisslar?

Se, där stå jättar med utsträckt famn! eller är det blott klyftor i hällen,25

som fasan ger så'na hemska namn, när det börjar att skymma om kvällen?

De undrande ögon med flammor i

de kunna alls intet förklara,

men rädas för stammar, som skymta förbi,

och se öfver allt en snara.

Och smidiga hindfötter klappra i takt med flämtande trötta lungor, och fram går flykten med hejdlös makt bland trädens snärjande klungor.

Där skogen ljusnar, dit har hon nått och måste ett ögonblick stanna, då smäller plötsligt från vägen ett skott, och hon sjunker med blodad panna.

Hon sjunker på knä, men med tanken än, på hur farligt det var därinne, där vinden drog genom kronorna hän och skrämde ett lättrördt sinne. 2 6

ELIME OCH HJÖRDIS.

ni konung öfver många städer j§ var han en gång.

Men drottningen i purpurkläder var hon en lefnad lång.

Nu sitta de inne i högen båda, sitta där stela och vänta, gastarna kring dem dansen tråda.

Ingen på dörr'n törs glänta.

Vid midnattstid Elime långsamt nickar. Hjördis en hålig blick honom skickar.27

Elime! Hjördis! Där sitta de båda med tomma ögonhålor och skåda i nattsvarta kumlet ut och vänta, att natten skall få ett slut.

En konung öfver många städer

var han en gång, men drottningen i purpurkläder var hon en lefnad lång.

28

LUFTSLOTT.

u vandrar i ett dunkelblått, ett skymningsblått gemak, ett vindomsusadt drömmarslott med himlens hvalf till tak.

Af tankar är dess båghvalf spändt och stjärnor, hvita, små, ha hoppets vackra löften tändt mot hvalfvet dunkelblå.

Ju tyngre kvällen faller på med svala vindars sus,29

dess mera varder färgen blå, dess mera drömmen ljus.

Men brister där en båge blott i hvalfvet dunkelblå, så sjunker dina drömmars slott i spillror ömkligt små.

30

NÖD, *

är vågbruset ute kring skären dog, och nattdok på himmelen spändes, när tystnaden drömfull kring nejden drog, och de hvita stjärnorna tändes, flöt där en snipa vid vassen till, och en åra fördes så varsamt still, som om hon ej störa nändes.

Det var en kvinna från skäret, som bart

ligger därute i bandet.

Likt blänk ifrån fyren så underbart

ur kolsvarta ögon brann det.

—• »Du, mor, när ej maten kan räcka till

för oss härute, om blott du vill,

du får nog inne från landet.»5i

Det var en liten om tio år, utmärglad och blek i skinnet, som gaf henne rådet, hon sväljde en tår och lade hans ord på minnet. Storbond, som friat till henne förr däruppe, han öppnar kanske sin dörr, om hon kommer med ändring i sinnet.

Att se dem svälta, de kära små

med fader i främmande landen

det stäcker väl högmodet, kan man förstå,

så får man väl räcka ut handen.

Till honom, den rike på fastan grund,

ställer hon färden i denna stund,

fast hellre hon gett sig åt fanden.

32

LOTSEN. *

ärute i hvitnande tågor flingorna dansa och sno, och hafvets piskade vågor vandra förutan ro.

Därute i vinternatten hafvet skummar och yr, lotsen han står vid ratten i skinnkavajen och styr.

Märsgastar tre på däcket bliga så klart och stort,33

skepparen, stödd mot räcket, läser noga sitt kort.

Men lotsen, han kan den vägen, om den var aldrig så svart, och känner sig ej förlägen, så länge skutan har fart.

Han styr ju af gammal vana mot furtimradt fredadt tjäll, därhemma kan ingen ana, att han skall komma i kväll.

Ur pannan han stryker bort stripan, som villar hans syn helt fräckt, så pustar han eld i pipan och blåser sitt rökmoln käckt.

Då träder en syn för hans öga, då tänker han på sitt vif, då famnar han barmen den höga och famnar det smärta lif.34

Nu har hon hämtat hans kanna och bjuder honom en tår, då smeker han hennes panna och slätar det tofviga hår.

Då lindar hon runda armen omkring hans hals med smek, och räcker den unga barmen till kyssar och älskogslek.

Men rymden svartnar och dimman skymmer allt för hans blick, vet Gud, om i sista timman, han rätt mellan kobbarna gick.

Salthafvet brusar och bränner så hissnesamt högt det bär skonaren, där han ränner fram mellan dolda skär.35

Då dånar det till ur djupen då skär genom stormen ett skri, då fattar en järnhand om strupen, och då är — allting förbi.

Lotsen där framme vid ratten måtte ha sofvit en stund, ty skeppet gick vilse i natten och krossades mot ett grund.

NATTSKRÄCK.

Jag drömde: jag gick i parken bland gångarnas dunkla nät, det steg en dimma ur marken och spann sig om mina fjät.

På stig, jag i ångest trampar och fåfängt söker fly, spira jäsande svampar fram ur mylla och dy.

Löfhvalfvens ådror af hassel likt ormar slingra och sno,37

där hör jag nattvindens prassel, där hör jag dödssynder gro.

Fuktens giftiga afvel,

som frodas i regntung höst,

sprider en lukt af svafvel,

som lägger sig tungt på mitt bröst.

Och allt under mina fötter, mossa, som sväller våt, och sega, ruttnande rötter, plaskar i hejdlös gråt.

Och vid jag försöker att springa på villsam sorgsam stig, hör jag en klocka ringa i dunklet bakom mig.

Vid jag försöker att hämta till fånga en smula förnuft, hör jag en klocka klämta i disig, dödsstill luft.38

Jag glider på tunga sålor, en arm sig lägger i min, två tomma ögonhåjor se mig i ögat in.

En hand af is, som mig fattar om strupen vill kväfva mig, en stämma bredvid mig skrattar skärande, underlig.

Två käftar långsamt sig röra, grinande, djäfvulskt rått, hviskande i mitt öra ord, jag aldrig förstått.

Från kärrens giftiga flöden, från lidandets mäktige Gud, som råder för sorgen och döden, var det ett dödmansbud.

Och handen som höll mig om strupen kramade ängsligt hårdt,39

och in mot de dunkla djupen fördes jag viljelöst bort.

På mjukvåta svampar vi gledo och sjönko till anklarna ned, mot maskfrätta blad vi stredo, som klängde sig om vår led.

Ändtligt i djupaste dimman sjönko på knä vi två, då hörde jag midnattstimman högt öfver mitt hufvud slå.

Där knöto vi hop våra händer och tryckte dem hårdt i lön och hasplade en om sänder fram en gråtande bön.

Det var en hymn som vi gräto vid grafklockors tomma ljud, det var en suck som vi läto till alla sorgers Gud.40

Vi kallade honom mäktig, vi kallade honom stor, vi nämnde hans Gudsgård präktig, där i bland pester han bor.

All giftig växtlighets källa, allt unket ruttnande lif, bölder ur hvilka kvälla synder, trätor och kif,

lidelsers tända bålar, smärtornas psalmmelodi, vredens rågade skålar, passionernas ångestskri,

alltsammans vi inneslöte och formade det till en dikt, medan vi händren knöto, mumlande eder och slikt.

Den bleke gast vid min sida bad lika fromt som jag,41

vi två vi skulle förbida en återlösningens dag.

Då kände jag pulsarna brinna det svartnade för min syn, då kände jag krafterna svinna, och sanslös sjönk jag i dyn.

¥¥ 42

KAIN, *

örr, vet jag, min broder tog denna väg, när han förde hem hjorden om kvällen, —• Vandrande stjärnbloss, hviska mig, säg, hvad du lyst på för hemska ställen.

Förr vet jag hörde jag tidt hans skratt och hans sång, när han kom på stigen. — Vilsna vindar i senhöstnatt, I faren hädan och tigen.

Och ögat lyste, och kinden brann, och pannan var klar under luggen,43

han spelte en låt på harmonikan och log mot ölet i muggen.

Då slog han sin arm om min midja trygg, vi höllo hvarandras händer, då kråmade han sin breda rygg och log med de hvita tänder.

Och alltid hvart än han kom och gick, på hvilken led han månd' vandra, honom följde alltid min blick, hvar vi mötte hvarandra.

Då fanns där en flicka med rosende kind och smärt om midjan och höften. Se, det var just henne, jag kallade min, just hon, som gifvit mig löften.

Jag hörde en dag, att han gått där in och flöjtat och sjungit och spelat för henne den unga, för bruden min, Gud nåde dem, hvad de felat!44

Jag hörde, att hon fann det skämtet godt och lyddes och log och lekte, — hans blinkande öga, allt hvad jag sått i en enda minut förblekte.

Jag såg dem en afton på enslig stråt, de gingo sida vid sida, men ögat mitt, det vardt skumt af gråt, jag kände min hjärna svida.

Jag hade en yxa i stugan min, ett skarpeggadt vapen jag ägde, och som i drömmen, gick jag dit in, dess tyngd jag i handen vägde.

Se'n smög jag mig efter i villande skog bland snåren att fångas och snärjas, då fick jag se, i hans famn hon log och hörde ederna svärjas.

Sedan minns jag, när han vände hem likt en, som ätit och druckit,45

jag följde, skälfvande i hvar lem, som om tusende knifvar mig stuckit.

Jag hann honom inne vid tjärnens rand, där var det jag gaf honom slaget, han hade höjt till försvar sin hand, en finger följde i taget.

Jag ser, när han föll, han mumlade ord, hans hvitnande läppar måst grina, mig var det, som om jag störtat en jord i helvetets eviga pina.

Jag högg hans panna, jag högg hans kind, jag räknade icke slagen, men genom skogen drog nattens vind, där grydde den bleka dagen.

I tjärnen redde jag honom en graf, jag fyllde med sten hans kläder, hans vanställda kropp jag åt djupet gaf, åt vindar och vågor och väder.46

Se'n smög jag mig bort till hans älskades dörr, och där fick jag kvalena lätta, på förstu'bänk satt jag som mång' gång förr, och mycket var att berätta.

Då minns jag, hon kallade några till, som sparkade ut mig från svalen, jag vände till skogen, där gick jag vill, och folket sa' jag var galen.

Men huru vilse jag irrar ikring med blödande fötter och händer, i vansinnig yra, i vettlös ring, till tjärnen jag återvänder.

Så har en vindlös, förstelnad våg, som speglar furornas stammar, underlig makt till att binda ens håg, när blodglans däröfver flammar.

Min broder han hvilar i vigdan jord, de förde honom ditöfver,47

de talade något om brodermord, och grafvens ro honom sofver.

Men det har ej skogens mörkaste vrå med nattens tätaste gömma bildat ett schakt, dit jag kan gå och sätta mig ned att glömma.

Här finnes ej sten jag kan luta mig vid, men fredlös, hemlös jag vankar. Det räcker ej till en evig tid att klara de irrande tankar.

48

PSALM, *

É|^llt kött är hö och torkar bort, ^ när safterna förrunnit. Allt lif äger en blomning kort, men sedan den försvunnit, oss återstår förgängelse och grafvens tomma fängelse.

Vi nära oss af bockars blod och örterna på marken. Vi vänta på en syndaflod, men hoppas ej på arken. Vi korta da'n med sorgtung id, och blinda gå vi all vår tid.49

Vi äflas att en lycka nå, som blott är sken och villa, på spaning efter irrbloss gå och all vår lefnad spilla. Se jorden är af ondska full med ogräs i det svarta mull.

Och grafven är ett gammalt tråg, en mörk och smutsig binge, dit döden sopar hög och låg med slagen af sin vinge, och den som kommit dit en gång får sofva evigheten lång.

Så låt oss, medan det är tid, än fröjdas vid vår flaska, och sjunga denna psalm därvid: »Snart äro vi stoft och aska, snart glider glaset ur vår hand, snart gå vi in i dödens land.»

Landahl.

3 50

SISTA FÄRDEN.

ag har tänkt mig döden någon gång som den gråa verklighetens färd utför floden hän mot intets värld och oni döden diktat mig en sång.

Flodens vatten ligger tyst och klart, fram däröfver drar en julle hän, lutad mot min vackra älsklings knän, får jag drömma stilla, underbart.

Speglingar af stränder dra' förbi, fjärran från kan höras stadens brus,51

som vi komma från, men intet ljus lyser oss, — mot intet glida vi.

Och min älskling småler tyst i smyg, hennes blick, den hvilar varm i min, och min hand den håller hon i sin, och hon sjunger sakta, ljufligt blyg.

När jag be'r så lutar hon sig ned, trycker munnen sakta mot min mun, sluter ögat mitt i dödens blund. — Fram går färden på den mörka led.

PINGST.

De lätta, hvita fruktträdsblom i parkens gångar falla, medan till Herrans helgedom pingstklockorna oss kalla.

Min älskade, kom låt oss gå, kom låt oss gå min kära, din psalmbok uti permar blå af sammet skall jag bära.

När du dig satt i kyrkebänk, din klädnings vackra mönsterfår glans af solens gyllne stänk igenom måladt fönster.

Och när omkring ditt ljusa hår de varma strålar stanna, liksom en gloria det står utaf din hvita panna.

Då skall din renhets skira ljus omhvärfva mig därinne, och jag skall bedja i Guds hus om ett förbättradt sinne. 54

REGNVÄDER. *

röstlöst, vemodigt hvilar kvälldagerns skumma ljus i åkantens alar och pilar, där vågorna skvalpa sitt brus.

Regndropparna tunga falla likt hvardagsbekymren de små, ängslande, stickande kalla i vassens svällande strå.

Då önskar jag, att jag vore af ämne, som löstes opp55

i vatten, så att jag fore åstad som en flytande kropp.

Och kröpe droppe för droppe ned uti svartan mull. — Ty ingen kan vara häroppe för regnets och dimmans skull. 56

REFLEXER, *

littrande strömmar i vårkvällens dager!

I mina drömmar

växer en lilja fager!

Speglande vågor

till tystnad bragta!

Purprade lågor

vaggen till hvila sakta!

Soldag som rymmer trår du till hvila?

Aftonen skymmer,

dock får min tanke ila.57

Tänd då en stjärna

sol förr'n du svinne, hägna och värna

soldagens ljufva minne.

5»

MORKRÄDDA.

öfva ackorder forsen slår, täljer med upprörd stämma, susar och går och brusar och går, — som ville han någon

skrämma.

Månen bak furan, blank som ett bloss! — Aktom för vargabetten oss! Aktom ryggarna våra för ris. Sutte vi hemma invid vår spis!

Den som är klok lägger halm i skon, föttren med bast han lindar.59

Se dig för, när du träder på mon, svep dig väl, när det vindar.

Stampa i takt, så det låter hårdt, får vargen höra det, springer han bort, får fånen se oss, så blir han rädd, och trollen våga sig ej ur bädd.

Herre Gud, hjälp oss, om vi har gått vill här ibland granar och furar. Ta't försiktigt! Drag kjolarna till, bakom går någon och lurar.

Riset sticker så hvasst i vårt skinn en vargtand högg mig i foten min. Vilja de ta' dig, så var blott käck. — Nåde, jag tror vi förgås af skräck!

6o

TONER.

It lif finnes det toner i — de kunna aldrig tystna. Hvart väsen ger en melodi för den som rätt kan lyssna, än danser glädjesprittande, än psalmer sorgbesmittande,

än sarabandens jämna lek, än kastanjetters slängar och än en rytmisk masurek på guslans tagelsträngar, än flöjtars sof, än pipors hvin, och drömmar vid en mandolin.él

Liksom en lock, en sakta låt af valdthorn bortom kullar, finns en musik, den liknar gråt ibland — men stundom rullar den lik en mäktig glädje våg in i ens själ, in i ens håg.

Man vet ej hvarifrån den kom,

den låg i sommarkvällen,

den var visst med i vinden som

sög dofterna ur hällen,

den hörde till med myggens dans

i varma, röda skyars glans.

62

DÅRAR OCH VISE MÄN. ¥

e dårar gå med dansesteg all jordens yta kring, de tro att allt är bara lek, och veta ingenting.

Men vise män i kammarne,

de stryka sina skägg, och hufvud träffa hammarne, när de slå spik i vägg.

De dårar vandra jorden kring och strö de pund de fått,63

de dårar le åt ingenting och finna allting godt.

De visa männen, jordens salt,

stå vakt vid grifterna och tro sig kunna tyda allt, som står i skrifterna.

De dårar och de visa män ha en gemensam ting: om lifvet och om lösningen de veta ingenting.

Så när de ene grumsa blott

och ropa ack och ve, kan det just vara lika godt, som när de andre le.

64

SORGEN, ¥

orgen är gammal i syndens rike. Vare sig klädde i lent eller vadmal voro vi alla like, när sorgen vår tröskel beträdde.

Djupt böjer han nackar och knäcker hårda viljor, som vind bräcker säfven. Omildt han knackar i murknade tiljor och bryter murstockar äfven.65

En älskar sorgen

och ensamheten

och sluter den in i sitt hjärta.

En far på torgen

omkring förveten

och målar med färger bjärta.

Sorg är ej klagan ej högljudd jämmer hur tungt han toge, men liksom slagan till mödan stämmer på bondens loge.

Så talar sorgen, så kvider smärtan enformigt låten, så stämmer sorgen i människohjärtan snyftande gråten.

66

TROLLSKOTT. ¥

ch knappt att jag vågar ge svar den som frågar, men ropa blott till tita eller gök eller trast, hvarför små jäntor snyfta i bergabo och klyfta och sitta där i trollenas garn så fast.

Där ha de gått och vallat

och trillat sig och trallat

och aldrig vetat af hvarken stort eller smått.

Där ha de valsat vilse

och ej hållit sig still, se

— och därför har det gått, som det också har gjort. ¥¥ 67

MIN VÄN, ¥

n jag funnit har på jordens ring, som kan läka själakvalens sting, en som tar mig ständigt i försvar och för hvarje sorg en läkdom har.

Hon är den som ser mig kärligt an och som ensam mig förlåta kan, när mig tviflet fattar kommer hon och försöker ge mig åter tron.

Hon har burit mycket för min skull, men hon är dock lika kärleksfull,68

när jag sörjde, var det hon som grät och mitt hjärtas ondska mig förlät.

Ej jag vet hur arm och usel än, som jag skulle komma till min vän, och ej hon toge min sorg emot, och ej hon för kvalen funne bot.

69

EN GAMMAL VISA. ¥

vinet finns glömska, i vinet finns must, ty låtom oss glädjas och dricka. I vinet finns ungdoms- och lefnadslust och bot för kvalen, som sticka.

Med en kanna öl och en pipa sekt har jag åt sorgerna tungan räckt.

Det pinas och pinas, — en skilling och två och tre, som vi gifvit för mjölet, och en som bort sparas, men lupit ändå och den har gått åt till ölet.

Ett ankare hembrygdt, brunt, godt mjöd, med det vill jag vänta en ärlig död.7°

Har någon af mig blifvit lurad på sitt, och vet jag mig mycket skylla, så har jag ock lurats själf, vi är kvitt och lägga't på glömskans hylla.

Med en läst öl och ett fat gammalt vin, låter jag sorgerna löpa för hin.

Så beder jag alla besinna sig och med mina brister se öfver •— så låter jag vinet smaka mig och har den tröst jag behöfver,

i en läst öl och ett fat gammalt vin, och låter sorgerna löpa för hin.

Kanske finns visdom i granna ord och långa läxor som pina, då går jag hellre fåvitsk kring jord och låter Guds klarhet skina,

blott jag har kvar en endaste tår af sådant, som legat i tjugu år. 7i

MARJA. ¥

in Marja hon är brun om kind och hennes mun är röd till sommar'n skall hon blifva min och äta af mitt bröd.

Se, hennes växt är rank och vig och ung är hennes famn, men hon skall sträcka den mot mig till fröjder utan namn.

Vi skola slumra med hvarann' i stjärnors hvita ljus, och hon skall se sin ålder an med saktmod i mitt hus. 72

ÖL-VISA, *

et är en gammal visa, att ölet skall man prisa, när man det druckit har, och dagen skall man lofva, när man har sett dess gåfva, efter den fröjd som var.

Men när i tomma kruset du stirrar, slö af ruset, hvart tog ditt glada vett? Och när den trötta dagen drar sista andetagen, minns du väl hvad den gett?79

Nej, ölet vill jag prisa och sjunga det min visa, när än jag har dess smak, och dagen vill jag lofva, just när jag tar dess gåfva, och glädjen slår i tak.

Landahl.

4 JAG STRUNTAR I DIG, ¥

ag struntar i dig, hvart det nu bär, så smärt och smidig och fin du är

och skär om nosen och honungsöt, med doft af rosen och sommarhö't,

och rund och smäcker om midjan din75

och barmen läcker och snöhvitt skinn.

Må hvem som vill'et ta dig till vän. Jag känner till'et. A! ja, ja, men!

Ens hufvud vrider du rakt på sned. Å, alla tider, hvad du är led!

På alla glor du, din mun den ler, och sådant tror du, jag inte ser.

För många om'et är inte bra, och väl bekommet! Tack får du ha.76

Jag struntar i dig, hvart det nu bär, så smärt och smidig och fin du är.

** \

SJÖMANNEN. *

ch hugar du inte den gången du ga' mig schaletten med rosende band, och när du i kvällen den blomstrande ba' mig, att skänka dig hjärta och hand?»

»Visst hugar jag stunden, när schalen jag ga' dig, min käraste älskande vän,

och när om din tro och din kärlek jag bad' dig och löfte att komma igen.

»Men borta är lyckan, jag tänkte dig bjuda, och borta förblifver min tro,5»

och klockorna snart öfver grafkullen ljuda, där jag hafver lagt mig till ro.

»På böljan därute, där har jag en kvinna, se, där har jag funnit en brud. Hon binder min hug så jag väg ej kan finna till dig, du min vän, och till Gud.»

79

DÖDEN. ¥

ärute har dimman tjocknat, som släpar kring fält och äng.

— »Min moder, veken har slocknat i lampan, som brann vid min säng.»

— »Hvad ser du däruppe i taket min son, din hand är så kall,»

— »däruppe i blå gemaket skönjer jag flingornas fall.»

— »Min son, det är spetsarnas slingor kring sänghöljet, som du ser.»8o

— »Ack, moder, det är ej flingor, men änglar som stiga hit ner.»

— »Min son, nu brister ditt öga.»

— »Hör, moder, psalmernas ljud, som trängas kring tronen den höga.

— På tronen, där sitter Gud.»

8t

DE JUDISKA FLICKORNA. ¥

et kom en flock jäntor vägen fram, med svarta ögon, som logo. De trippade lustigt och refvo upp dam, och flätorna slängde och slogo.

De bildade kedja med arm i arm, de voro så lena om kinden, de slöto sig samman, barm invid barm och dansade fram med vinden.

De skulle till kungastaden, som låg uppe" vid bergets sida,82

som långt i det blåa fjärran man såg lysa så sällsamt vida.

Det bodde en rik man vid allfarled, han stod på en kulle vid vägen och ropade högt till flickorna ned, så flocken vardt stum och förlägen.

»I judiska flickor, hvem hörer mig, hvem reder mig till ett läger? Hvem viker af ifrån allfarstig och delar med mig, hvad jag äger?»

Där hördes ett skratt och en hviskning se'n, och flocken var stum och förlägen, men stod där stilla — det var ej en, som fortsatte fram den vägen.

»3

I MORGONLAND. ¥

ag drömt mig som konung i Morgonland för alla prinsessorna små i luftiga slöjor och fladdrande band, — och jag härskade mildt med min visa hand, och styrde dem då och då.

Men vore jag där bland prinsessorna små en konung i Morgonland, så komme en saga väl då och då ur dagrar skimrande sällsamt blå från flodbäddars gula sand.

Och var jag en konung i Morgonland för alla prinsessorna små,84

som dansade för mig i granna band, som dansade för mig i flodbäddstrand och trippade kring mig på tå,

så skulle jag välja mig en af de små prinsessor i Morgonland, så skulle jag se in i ögon blå och känna de läppar, hur varmt de trå och lösa de sidene band.

I lundar af palmer i Morgonland bland dagrar skinande blå, svalkade jag mina kinders brand och slumrade in på flodbräddstrand mot tufvans daggvätta strå

och kände, hur skymningens sus föll på med sagor från Morgonland och visste, att allt som jag ville nå, det kunde jag fånga, det kunde jag få, om blott jag sträckte min hand. I MORGON.

vart vi blicka kvalens kvicka

tungor sticka oss emot. — Låt oss dricka med vår flicka utan hicka, utan knot.

Ty i morgon kommer sorgen, och i morgon skall vi dö.86

Öfver borgen, öfver torgen är i morgon bara snö.

Lustigt öde! tankar snöde, näsor röde, det är allt vi få. Snart som döde vi på öde strömmars flöde utan drömmar £rå. 87

TVÅ GESÄLLER.

an såg två gesäller sig gånga allt upp i herrgårdsallén på vägen den hvita och långa, där solen värmde och sken.

Den ene han spände med klacken och struttade fram och gol och dansade nedför backen med mången gentil kapriol.

Den andre han mätte takten och brydde sig fan om all sång,88

och brydde sig fan om trakten och drog ej på mun en gång.

Och när de gingo om kvällen, stod jäntorna i en flock och såg på den glade gesällen, som svängde med hatt och röck.

Ett muntert afsked de togo från sällen och all hans sång och skrattade alla och logo och viftade på en gång.

Den långe med likbjudartagen han tycktes ej akta därpå, han gick för att möta i hagen den vackraste af de små.

89

TIGGARN E, ¥

är stod en samling tiggare i sol'n vid värdshusväggen där sommarvinden viftade och blommen föll från häggen.

De mött sig där om morgonen, utsvultna såsom måsar, de mött sig och känt sig igen på sina tomma påsar.

Af vargaväder fårade af arga hundar bitna90

af slag och sparkar sårade, klädde i trasor slitna.

Men deras mod är icke slut, de skratta åt den tanken, från köket tränger oset ut, — åh! känn på denna stanken!

•— Jag undrar, hvad det är för rätt? »Jag tror det är åt svina.» »Det var nu bra, jag åt mig mätt.» Se, allihopa grina

och öfverlägset flina de och dunka sig för magen, den stackars, länge pinade, som knappt står ut med slagen.

När oset, smakligt ångande som ljufvast hungern matar, kommer en herre gångande, får se de stackars satar,91

och dra'r cn hand med slantar full ur fickorna på rocken och kastar för sitt nöjes skull på måfå midt i flocken.

På hufvud stå de allihop bland slantarna i gräsen, det blir ett skrikande och rop, det blir ett fasligt väsen.

Och in på krogen storma de och skrika högt på maten, och allesamman gorma de vid öfverfulla faten.

Och när de äro mättade, så supa de sig fulla, på alla sorger lättade ur krogen se'n de rulla.

Värden som står där i sin dörr för handen till sin hjässa,92

väl såg han många äta förr, men aldrig så som dessa.

Där låg en samling tiggare i sol'n vid värdshusväggen, där sommarvinden viftade, och blommen föll från häggen.

— Ja, lifvet är dock något värdt, i gräset kring de rulla och smälta det, som de förtärt, så glada och — så fulla.

93

VÅR. ¥

alkärret guckar göken, och koltrasten skriar med. — Ur smedjan ringlar sig röken upp mellan klibbiga träd.

Vårväxter i kärrets mylla känna att isen har smält och längta att snart få fylla med grönt de sumpiga fält.

Allt är fylldt utaf safter, som sjuda och jäsa — och allt94

känner i sig de krafter,

som måste ta' form och gestalt.

— Smeden släggorna slungar i härdens svartaste vrår, och bort genom snärjande dungar glädjedrucken han går.

95

Ml NK A. ¥

in vän är nu Minka, sedan den gång jag körde till kvarnen med råg, och hon satt på lasset vägen lång så -spelande glad i sin håg.

När vi skulle skiljas vid vägens krök, steg hon med korgen sin af, med afviga handen min mun jag strök och en smällande kyss henne gaf.

Nu undrar jag mig, när vi mötas härnäst, om jag skall töras mig till96

att fråga — hvad hon har tyckt om min häst och om hon den äga vill,

och fråga — hvad hon har tyckt om mitt åk och om hon vill färdas med mig och dela med mig all sorg och allt bråk som möter uppå min stig.

97

OCH ÄR JAG GLAD. ¥

ch är jag glad åt solen och sommarvindens lek, mer glad gör mig min flicka dock med sina kyssars smek.

När vi är med de andra,

af mig hon knappast vet, ty ingen skall få märka det, som är vår hemlighet.

Då kunde hennes fader få upp en hisklig låt,

Landahl. 598

och hennes moder komma till med sorg och mycken gråt.

Att jag, som intet äger och intet har att få och säkert inget skaffar mig, under det åren gå,

har lockat henne till mig

och fått henne med list och genom bakdörr smugit mig, när jag var hos dem sist.

¥¥ 99

PIPOR.

ipDtiparelassen w sitter i vassen och skär.

Det susar på vågen, det prasslar i rågen, en sommardags afton det är.

Där gå små jäntor i vall, i vall, då ljuder hans pipa kring nejden då samlas de nere vid stränderna och fnittra och slå i händerna.100

Piparelassen

skär pipor i vassen,

de blåsa båd hvasst och gällt.

— Det susar på vågen,

det prasslar i rågen,

det skymmer kring skog och kring

Och där bli flöjtar och klarinetter och pipor af alla de slag, så'na som hvissla i sommarnätter ända till ljusan dag.

¥¥ 101

EN JÄNTA VAR DET. ¥

n jänta var det, skall ni tro, som narrade mig grymt.

Hon stal ifrån mig all min ro, så nu har glädjen rymt.

Med lek och lock drog hon mig bort från stugan och från mor,

och utför gick det innan kort, vi sålde våra kor.

Nu har mitt sinne blifvit hårdt, och ingen hjälp jag ser.102

Se'n när det väl var slut med vårt, så kom hon icke mer.

I samma dunge, där vi två

förr träffade hvarann, där plär hon nu om kvällen gå till möte med en ann1.

I blåa böljans djup jag går, det blir min kärleks lön, jag väntar blott till nästa vår, när isen går från sjön.

STIGEN. ¥

ag vandrar upp mot fjällarne, de skogbevuxna fjällarne, som gå mot skyn så blå. Det går en stig bland hällarne, som jag har plägat gå, han ligger hvit om kvällarne, när månen lyser på.

Men månen ser så smäktande, så stort och klart och smäktande på mänskostigar ner, och vinden kommer fläktande, och hvarje stjärnljus ser,104

Det är ett sådant väktande på hvart man sig beger.

De har fått tag i bygden här, i denna stackars bygden här, på hvad för väg jag går. I vet som jag hur stygg den är på allt den ej förstår. Nu hålls det tal om dygden här, och sorg och skam man spår.

Se därför, när mot fjällarne, de höga blåa fjällarne upp till min vän jag må, jag går ej mer bland hällarne den stig jag plägat gå, som ligger hvit om kvällarne, när månen lyser på.

los

TATTARE, ¥

et förs ett lif i backarne där norr om länsmansgård'n, där ha de bruna rackarne nu gästat hela vår'n.

De kommo här en vacker dag och sågo in: »Guds frid!» Fars gamla ur med sölfbeslag blef deras höfding vid.

Med möda räddades vår häst, mors kyrkduk, den fick gå.io6

Men den som stal som allra mest, det var en tös ändå.

Slank uti midjan, len i skinn och fin att hålla i, zigenarögon, tattarkind, — med mig var det förbi.

Med hufvudet på sned hon log och sang en stump för mig, vi tog en omväg i en skog allt på en fager stig.

Vi satte oss bland ungträdssnår, där miste jag min sans; mörk vajar furan, suset går bland hvita dagrars glans.

Där fick jag stryk en kväll i skog utaf en skäggig man. Hon stod en bit ifrån och log och log, så tåren rann.

¥¥ 107

SÄTERFLICKAN.

å|vf alla de fina och fagra så många ^ och bruna och blonda också, af alla de unga, som velat mig fånga, har ingen mig fångat ändå.

Blott vet jag en jänta på Nordfjällets klinter, jag hör hennes lock hit ner. Däruppe hon går både sommar och vinter, ibland hennes kjol jag ser.

En fläta hon har, som är guldgul och slänger, och den har jag hållit uti på sätern däruppe, där isjökeln hänger och glider oss långsamt förbi. io8

NORETS FLICKOR, ¥

å'na flickor som de ha på Noret går det inte att få tag uppå, de kan smila under hattafloret, de kan skratta hi! och pusta hå-hå-hå! De kan ta's med fyra på en gång och dra' ut på glädjen natten lång.

De förstå att svänga sina kjolar och att kråma sig och slänga trut och att bliga så man kan se solar och att blossa upp som eld i krut. De ha svar på allt, en frågar dom, vackra är de, och det vet de om.109

Våra pojkar är ej heller sena, när det gäller svänga sig i dans, högt mot taket kasta de med bena, så att tösen mister all sin sans. De är raska pojkar hela dan, som kan ta's om det så var med fan.

Det är bäst att inte gå dem nära, när det liknar sig till ett krakel, eller när de gå och äro kära med harmonike- och munnaspel, när de dra' i sommarkvälFn åstad hela flocken i en munter rad.

När från någon backsluttning i skogen dragspelstoner komma susande, eller felan stäms till dans på logen, och när polskan kommer brusande, —• då är glädjen med i deras lag, då skall dansen gå till ljusan dag. I 10

BYGGE. ¥

pänn hvalfvet mot skyn och sätt en blomkrans om högsta krön — jag bygger en kyrka på slätten, som ligger i majdagg skön.

Med slingrande arabesker jag sirar dess klocktorn opp och målar å skeppen med fresker utur min lefnads lopp,

Då skall du trona högst ofvan båd' stjärnor och skyar som gå,111

guldbarn, som gaf mig den gåfvan att sörja och längta så.

Där tonar i tempelsalen en hymn så underlig, då träder jag genom portalen och böjer mitt knä för dig.

112

ELSE, *

acker när hon gick på logen och glad, när hon mötte i dans, och yster, när hon sprang i skogen till möten i månsilfverglans.

Se'n när hon satt med barnet och vaggade på sin famn, och folket nämnt henne skarnet, som smutsat sin faders

namn,

då var det måttligt med fröjden, då var hennes kind som snö,3

då bad hon till Gud i höjden, att snart hon måtte få dö.

Då föll hennes guldhår tofvigt ned öfver ögats bryn, då lade hon barnet ovigt till bröstet med tårskymd syn.

114

LOCK. ¥

n droppe blod får lämnas för hvarje glädje du njöt, en gång i lifvet skall hämnas allt, hvad du bröt.

Utur de tunga skogarne,

från djupena därinne

en suckan går,

en skälfning går,

där sväfva kring på lätta tår

de väsen, som draga vårt sinne.115

Lyss du med ängslan till locken från stigen i fullmånsskenу, spring in i huldreflocken och grip dig en.

— »Jäntor skära och fina,

med flätor som fladdra och skina, vill I sofva i armarna mina?»

— Visst är du en tok det kan ingen bli klok på en sländas dans,

på en lyktgubbes glans eller huldregråt in i skogen. Med visdom är som med flickors gråt, den kommer efteråt.
116

FRILUFT. ¥

ärnere kring sänka hagar, här släpar dimman så tung, och regnvinden ängsligt klagar min sorg för mossa och ljung.

Däruppe, där fjällen stå höga och tecknas i blått och hvitt, kunna ens tankar få löga i friluft och silfverglitt.

Jag bygger min kölna af vidén, där vidderna gå i klöfii7

uppe vid graneliden, och täcker med gröna löf.

Då har jag ett säte på svalen som vetter mot västerled, när solen sjunker i dalen därute slår jag mig ned.

Då dalar ock skymningens dimma, som lägrat om bergets kam, då ser jag pertorna glimma långt nere i slättbons gam.

118

TRE FLICKOR PÅ ÄNGEN. ¥

re flickor på ängen bland vajande strå, — till dans de gå. Känner du ej

Ingrid från Lidfjäll, den fagra? Nej! Känner du Marit från Långsätra gård, eller Kerstin, som gick för prästen i vår?

Dem vinka små blommor med ögon blå,

•— till dans de gå. Luften är varm, linnet sluter så tätt till barm, bomullskjol'n stramar om midja vek, svarfvad till dans och älskogslek.ii9

Då smycka de sig med de blommor små

— till dans de gå — som stå omkring. Marit blankar sin gyllene ring som hon fick i våras af vännen sin, då snärjer hon vallmo i barmens lin.

Till vaggande höfter de blomstren nå,

— till dans de gå. Hur den färden gick, Ingrid tänker på kyssen hon fick i midsommarsvängen förledet år och fäster kornblommor i sitt hår.

När skall jag en vän till min egen få?

— till dans de gå. Och Kerstin ung

en prästkrage plockar från tufvans ljung och rycker dess blad: om han älskar mig? hon undrar och hoppas, men vet det ej.120

Det leker en kvällsvind bland blomst och strå,

— till dans de gå. Sjung mig en sång om midsommardoften på solig vång, slå arm om min hals och tag mig med, där det dansar klippor och hvirflar träd. MIN MODER.

¥

stöt ej bort mig med hårda ord, men låt vid din fot mig ligga, du är den enda på vidan jord af hvem jag försoning vill tigga.

Du med din lugnande klara blick, du kan visst läka ett hjärta, och när jag blott din förlåtelse fick, så tystnade hvarje smärta.

Moder, moder! din balsam lägg med helande hand däröfver,

Landahl.122

här uppå bänken vid stuguvägg, gif mig den tröst jag behöfver.

En gammal saga du har nog än här för ditt sorgbarn att tälja, kan du en lycklig, så tag helst den, och du behöfver ej välja.

Allt vill jag tro, som jag trott på förr och lyss till hvart ord, du talar, — allt medan solen går om vår dörr och ned i skybädden dalar. VISOR.I.

oldag i skogen jag sjunger min låt, furan, som lyssnar, glades däråt.

Vinden, som leker i vajande topp, hviskar mig sakta att komma dit opp.

Sitta och vagga på sviktande gren, blicka kring fälten mot grönskande ren.12 6

Där ibland tufvor min flicka går vall, hon som har fångat min längtan all.

¥127

II.

ill Valborgsmässafton, när lidén står grön, så kommer jag med min båt och hämtar dig öfver den glittrande sjön vid gigors och flöjtars låt.

Det vandra små vågor från strand till strand,

de föra bud mellan oss,

och vindar fara kring sjö och land,

som klara himlen åt oss *128

III.

ullhöna flyg! i morgon blir det vackert väder. Vantar af sidentyg med knäppen af gyllne läder spinn för min hand,

om du det kan, sömma med röda sömmar, tyda de ljusa drömmar.

Gullhöna blyg, vandra och spinn, lekande smyg sol i mitt sinn', Gullhöna flyg!

i morgon kommer vännen min. Om du mig gläder, gullhöna flyg,

i morgon blir det vackert väder. ¥129

IV.

it föra mig hagmarkens vindar från blomsådd lycka och lid en doft som af blommande lindar i solig högsommartid.

Här ångar från tjärnens vatten en vällukt rusande het, från liljor som famnats om natten af videt i hemlighet.

Om dina lockars glitter jag drömmer den långa dag och fäller en tår, där jag sitter och lyss till böljornas slag.

¥130

v.

ag dricker dig till en bägar', unga herdinnan min, därför att jag fann de vägar allt till ditt hjärta in.

Jag dricker dig till, du veka, för dina blå ögons skull och för de dagrar, som leka i dina lockars gull.

Jag dricker dig till och känner med hjäriat uti brand, att vi två äro vänner, dem ingen skilja kan.

¥i3i

VI.

ipan låter, visan far, vinden blåser i furen, mor i stugan somnat har, katten uppå muren.

Svart och sotig är hans päls hjälper ej att slicka. — Ifrån ondskans makt oss fräls när oss kvalen sticka.

Fullt af solstänk fönstret står, där vår myrten blommar; men min tös gick fram i vår och nu ha vi sommar.

Pipan låter, visan far, vinden blåser i furen, mor i stugan somnat har, katten uppå muren.

¥132

VII.

e gröna blad, de gröna blad, sjung fadeli och lej!

De göra mig så hjärtligt glad, så glad jag känner mig.

En flicka går bland gröna blad, sjung fadeli och lej!

Och det är hon, som gjort mig glad, ty annat vet jag ej.

Hon väntar mig bland gröna blad, sjung fadeli och lej!

Så dragom lusteligt åstad,

att ej hon ångrar sig.133

VIII.

ch vill du ej veta af mig, och har du blifvit så stolt i din själ, det gyllne spänne du gaf mig, det skall jag gömma likväl.

Som minne ifrån den tiden,

när du gick hvar kväll till att möta din vän,

den tiden, som nu är liden

och aldrig kommer igen.

Men vill du ej veta af mig, och har du de vackra löftena glömt, du lägger i min graf mig, där kan mitt kval bli gömdt.

¥134

IX.

j^ufvart du än ser dig kring

ute på ängens stig, blommor, som stå i ring, hviska till dig.

Hvart du än spejar hän inne på skogens stig, ropa dig alla trä'n: han älskar dig.

Jag dig, det veta nog blomstren i grönan lind, det vet båd' äng och skog, det vet hvar vind.135

X.

ag skall sjunga en vaggsång för min vän, Gud gifve, hon lyddes till orden och funne dem i sin dröm igen, att hon är mitt allt på jorden.

Jag skall vagga ett ljuslockigt hufvud till sömn, till hvila i mina armar och läsa i dragen en rosig dröm, medan världen utanför larmar.

Jag skall smeka en kind så skär och len och trycka två läppar till mina, och sjunga en vaggsång så klar och ren, att sorgekällorna sina. Nyare Diktsamlingar

— Sånger. II. Nya blad. 2:a uppl. 3 kr.; inb. 4 kr.

— Sånger. III. Ljung. 3 kr.; inb. 4 kr.